

The year I turned
The twelve,
I learned how to lie
The year I turned
twelve,
I learned that what
I said and what I did
mattered

เรื่องลวง
แห่ง
วูล์ฟฮอลโลว์
Wolf Hollow

ลอเรน โวลล์ : เขียน
ปณต ไกรโรจนานันท์ : แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

My steady life began to spin not only because of the war that had drawn the whole world into a screaming brawl, but also because of the dark-hearted girl who came to our hills and changed everything.

It would not do to turn twelve without earning my keep, and by that I meant my place, my small authority, the possibility that I would amount to something.

บทนำ

ปีที่ฉันอายุครบสิบสอง ฉันหัดโกหก

ฉันไม่ได้หมายถึงการโกหกเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างที่เด็กๆ พูดยกัน แต่หมายถึงการโกหกจริงๆ ที่เกิดจากความกลัวจริงๆ ---
ทั้งสิ่งที่ฉันพูดและทำฉันออกจากชีวิตที่รู้จักมาตลอด แล้วโยน
ฉันเข้าสู่ชีวิตใหม่

ในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. ๑๙๔๓ นั้นเอง ชีวิตอันราบเรียบ
ของฉันเริ่มปั่นป่วน ไม่เพียงเพราะสงครามที่ดึงคนทั้งโลกให้ลุกฮือ
ขึ้นมาสู้กัน แต่ยังเป็นเพราะเด็กหญิงใจหายบ้าผู้มายังเนินเขา
ของเราและเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างไป

บางครั้ง ฉันก็สับสนมากเสียจนรู้สึกเหมือนเป็นแกนกังหันลม
ที่โอบล้อมด้วยเสียงหวิวๆ ดังไม่หยุด แต่ตลอดช่วงเวลาที่ปั่นป่วน
นั้น ฉันรู้ว่าการหลบอยู่ในโรงนา กับหนังสือเล่มและแอปเปิ้ล
สักผล ปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นดำเนินต่อไปโดยไม่มีฉันนั้นเป็นเรื่อง

ไม่สมควร ฉันไม่สมควรจะเข้าสู่อายุสิบสองโดยไม่ทำอะไรให้สมกับที่ได้รับการเลี้ยงดูมา และอะไรที่ว่่านี้ ฉันหมายถึงสถานะของตัวเอง หน้าที่ยิ่งเล็กน้อยของฉัน และโอกาสที่ฉันจะทำให้สำเร็จ และยังมีอะไรมากกว่านั้น

ปีที่ฉันอายุครบสิบสองปี ฉันเรียนรู้ว่า สิ่งที่ฉันพูดและสิ่งที่ฉันทำล้วนสำคัญ

ซึ่งบางครั้งก็สำคัญมากเสียจนฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองต้องการภาระอันหนักอึ้งเช่นนั้นหรือ

แต่ฉันก็รับมันไว้อยู่ดี และแบกไว้อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

บทที่หนึ่ง

เรื่องเริ่มจากกระปุกออมสินที่ปาลิไลให้มาเมื่อวันคริสต์มาสปีที่ห้า
ของฉัน

แม่เป็นคนสังเกตเห็นว่ามันหายไป

“ลูกเอากะปุกออมสินไปซ่อนหรือ แอนนาเบลล์” แม่
ขัดบัวเชิงผนังห้องนอนฉันอยู่ ส่วนฉันก็เก็บเสื้อผ้าชุดฤดูร้อน
แม่ต้องสังเกตเห็นแน่ๆว่ากระปุกออมสินหายไป เพราะห้องนอน
เล็กๆ ของฉันไม่ได้มีอะไรมากนักนอกเหนือจากพวกเครื่องเรือน
กับหน้าต่าง หวีกับแปรง และหนังสือข้างเตียง “ไม่มีใครจะเอา
ของลูกไปหรอกจ้ะ” แม่บอก “ลูกไม่ต้องเอาไปซ่อนก็ได้” แม่อยู่
ในท่าคลาน วางมือและเข่าบนพื้น ลำตัวเหวี่ยงไปมาขณะขัด
พื้นรองเท้าทำงานสีดำหงายขึ้น

ฉันดีใจที่แม่ไม่เห็นสีหน้าฉัน ฉันพับชุดสีชมพูแปร้นสำหรับ
สวมไปโบสถ์อยู่ ซึ่งหวังว่าพอถึงฤดูใบไม้ผลิครั้งหน้า ฉันจะตัวโต

เกินชุดนี้แล้ว ฉันนึกภาพหน้าตัวเองคงเปลี่ยนเป็นสีเหี่ยวๆ สีเดียวกันนี้แหละ

วันนั้น พอกลับจากโรงเรียนมาถึงบ้าน ฉันเขย่ากระปุกออมสินเพื่อนำเหรียญเพนนีออกมา แล้วบังเอิญทำกระปุกหล่นแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เหรียญกระจายไปทั่ว มันคือเงินที่ฉันอดออมมาหลายปี ซึ่งตอนนั้นน่าจะรวมได้เกือบสิบดอลลาร์แล้ว ฉันฝังเศษกระปุกไว้ไกลจากสวนครัวออกไป จากนั้นใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนเก่าห่อเหรียญไว้ มัดมุมผ้าเข้าด้วยกัน แล้วซ่อนไว้ในรองเท้าบูตสำหรับสวมตอนฤดูหนาวที่เก็บอยู่ใต้เตียงพร้อมกับเหรียญซิลเวอร์ดอลลาร์^๑ ที่ปู่ให้ตอนวันเกิดที่ผ่านมา มันคือของสะสมของปู่

ฉันไม่เคยหยอดเหรียญซิลเวอร์ดอลลาร์ลงกระปุก เพราะไม่คิดว่ามันเป็นเงินตรา มันเหมือนเหรียญรางวัลที่ฉันจินตนาการว่าสักวันหนึ่งจะได้สวมคอบ้าง ผู้หญิงที่อยู่หน้าเหรียญสวยมาก งามสง่า และเครื่องขริบขณะสวมมงกุฎยอดเยี่ยมทุกแหลม

และฉันก็ตั้งใจว่าฉันยอมเสียเหรียญเพนนีหนึ่ง หรือแม้แต่เหรียญที่มีค่ามากกว่านั้นให้คนอื่นได้ แต่จะไม่ยอมยกเหรียญซิลเวอร์ดอลลาร์เหรียญนั้นให้เด็กหญิงแะๆ ที่รออยู่บนทางเดินไปวูล์ฟฮอลล์เด็ดขาด

^๑ มีมูลค่าหนึ่งดอลลาร์ มีส่วนผสมของเงิน ๙๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นที่ต้องการของนักสะสม

ทุกวัน ฉันเดินไปโรงเรียนกับน้องชาย---เฮนรี อายุเก้าขวบ และ เจมส์ อายุเจ็ดขวบ---ลงไปที่วูล์ฟฮอลโลว์ จากนั้นก็เดินย้อนกลับ ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อกลับบ้าน และบริเวณนั้นเองคือสถานที่ที่เด็กหญิง ตัวใหญ่ ก้าวร้าว และอายุมากกว่าฉัน ชื่อ เบ็ตตี้ บอกว่าเธอ จะรอฉันหลังเลิกเรียน

เธอถูกส่งตัวจากในเมืองให้มาอยู่กับป้า ครอบครัวเกลน-แกร์รี ที่บ้านตั้งอยู่เหนือริมฝั่งลำธารแร็กคูนครีก เลียบสายถนน ทางไปไร่ของเรานิดเดียว ฉันกลัวเธอตั้งแต่วันที่เธอปรากฏตัว ที่โรงเรียนเมื่อสามสัปดาห์ก่อนหน้านี้

ใครๆพากันซุบซิบว่า เบ็ตตี้ถูกส่งมาอยู่บ้านนอกเพราะเธอ เหลือขอ ฉันต้องค้นหาคำนี้ในพจนานุกรมเล่มใหญ่ที่โรงเรียน ฉันไม่รู้ว่าทำไมใช้ชีวิตอยู่บ้านนอกกับป้าเป็นการลงโทษหรือ เยียวยากันแน่ แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน ฉันว่ามันไม่ยุติธรรมเลย ที่โยนเธอมาเป็นภาระของเราผู้ไม่ได้ทำอะไรผิดแม้แต่หน่อย

เช้าวันหนึ่ง เบ็ตตี้มาปรากฏตัวที่โรงเรียนแบบไม่บอกกล่าว ล่วงหน้าหรือมีคำอธิบายใดๆ โรงเรียนมีพวกเราอยู่เกือบสี่สิบคน แล้ว มากกว่าที่โรงเรียนเล็กๆจะรับได้ ดังนั้นเด็กบางคนจึงต้อง นั่งคู่กันที่โต๊ะเรียน เด็กสองคนต้องนั่งเก้าอี้ที่ทำมาสำหรับนั่งคนเดียว เด็กสองคนเขียนหนังสือและบวกเลขบนพื้นโต๊ะที่เอียงและมี รอยบากลึก ส่วนข้างในช่องเก็บของใต้ฟาโต๊ะก็มีหนังสือสองชุด

ฉันไม่ได้ถือสาอะไรนักหรอก เพราะฉันแบ่งที่นั่งกับเพื่อน ชื่อรูท เด็กผู้หญิงผมดำ ริมฝีปากสีแดง ผิวขาวเผือด พูดเสียงเบา และสวมชุดที่รีดเรียบกริบ รูทชอบอ่านหนังสือมากพอกับฉัน

ดังนั้นเราจึงมีเรื่องหลักๆ เหมือนกันเรื่องหนึ่ง และเราทั้งคู่ต่างเป็นเด็กผู้หญิงตัวพอมบางและอาบน้ำเป็นประจำด้วย (ใช้ว่านักเรียนทุกคนในโรงเรียนวูล์ฟฮอลล์จะเหมือนเรา) ดังนั้นการนั่งเบียดกันจึงไม่เลวร้ายอะไร

คุณครูของเรา มิสซิสเทย์เลอร์ ทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” ในวันนั้น ที่เบ็ตตีได้มายืนอยู่หลังห้องเรียน เบ็ตตีไม่พูดไม่จา ยืนกอดอกเฉยๆ “เด็กๆ นี่คือเบ็ตตี เกลนแกรรี” สำหรับฉัน มันฟังดูเหมือนชื่อที่มาจากเพลงหนึ่งเลย

ครูอยากให้เรากล่าวอรุณสวัสดิ์ด้วย เราก็ทำตาม เบ็ตตีมองเรา ไม่พูดอะไรสักคำ

“เราออกจะแออัดกันสักหน่อยนะ เบ็ตตี แต่เราจะหาที่นั่งให้แขวนเสื้อโค้ตไว้และวางกล่องอาหารสิ”

ทุกคนมองดูเงียบๆ ว่ามิสซิสเทย์เลอร์จะให้เบ็ตตีนั่งตรงไหน แต่ก่อนครูจะมีโอกาสจัดที่นั่งให้ เด็กผู้หญิงตัวพอมชื่อลอรา ซึ่งเห็นเลยว่าอ่านตัวหนังสือบนผนังอยู่ ก็เก็บหนังสือ แล้วแทรกตัวลงนั่งข้างเพื่อนที่ชื่อเอมิลี โต๊ะตัวนั้นจึงว่างลง

โต๊ะนั้นกลายเป็นโต๊ะของเบ็ตตี ตั้งอยู่ข้างหน้าโต๊ะที่ฉันใช้กับรุทเลย ใกล้กันจนภายในเวลาสองวัน ฉันก็มีกระสุนกระดาดติดอยู่ตามผม และมีรอยขีดสีแดงเป็นจุดๆ บนขาตรงที่เบ็ตตียื่นมือมาข้างหลังและเอาดินสอที่มฉัน ฉันไม่มีความสุขกับสถานการณ์นี้หรอก แต่ก็ดีใจที่เบ็ตตีเลือกรังแกฉันแทนรุท ผู้ตัวเล็กกว่าและบอบบาง และฉันเองก็มีน้องชายผู้แกล้งฉันหนักกว่านี้อีก ขณะที่รุทไม่มีน้องชาย ช่วงสัปดาห์แรกหลังจากเบ็ตตีมาถึง ฉันจึงตัดสินใจ

ว่าจะยอมทนให้เธอรังแกเล็กๆน้อยๆ ด้วยหวังว่าเธอจะค่อยๆ เลิกไปเองเมื่อเวลาผ่านไป

ถ้าเป็นโรงเรียนอื่น ครูอาจสังเกตเห็นเรื่องทำนองนี้ แต่มีสซิสเทียเลอร์คงเชื่อมั่นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นขณะครูหันหลังนั้นไม่คุ้มค่าพอจะให้ความสนใจ

เนื่องจากครูสอนพวกเราทุกคน แก้อีที่จับกลุ่มอยู่หน้าชั้น ข้างกระดานดำมักตกเป็นของนักเรียนชั้นใดก็ตามที่เรียนหนังสืออยู่ ส่วนพวกเราที่เหลือจะนั่งอยู่ที่โต๊ะและทำงานของตัวเองไปจนกระทั่งถึงคราที่เราจะไปนั่งหน้าชั้นบ้าง

เด็กผู้ชายที่โตกว่าบางคนนอนหลับเกือบทั้งวัน เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมาเรียนหนังสือที่หน้ากระดานดำ พวกเขาก็แสดงอาการไม่เกรงใจมีสซิสเทียเลอร์อย่างเปิดเผยจนฉันเชื่อว่าวิชาที่ครูสอนพวกนั้นสั้นกว่าที่ควรจะเป็น พวกเขาทั้งหมดเป็นเด็กผู้ชายตัวโตซึ่งเหมาะจะทำอะไร เลยไม่เห็นว่าการไปโรงเรียนที่ไม่สอนให้หว่านเมล็ดพันธุ์ เก็บเกี่ยวพืชผล หรือต้อนสัตว์เลยนั้นจะสำคัญตรงไหน พวกเขายังรู้ว่า ถ้าสงครามยังดำเนินต่อไป เมื่อพวกเขาโตพอโรงเรียนก็จะไม่ช่วยพวกเขาสู้กับทหารเยอรมัน การเป็นชาวไร่ชาวนาซึ่งผลิตอาหารให้ทหารอาจช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากสงครามหรือทำให้พวกเขาแข็งแรงพอจะร่วมสู้รบ แต่โรงเรียนไม่มีวันทำอย่างนั้นได้

กระนั้น ในเดือนที่หนาวเย็นที่สุด งานที่พวกเขาถูกขอให้ทำที่บ้านก็น่าเบื่อหน่ายและลำบากยากเย็น เช่น การซ่อมแซมรั้วหลังคาโรงนา และล้อเกวียน แต่ถ้าให้เลือกกระหว่างใช้เวลาไปกับ

การจับหลับและเล่นต่อสู้กับเด็กผู้ชายคนอื่นในช่วงพักกับการทำงาน ในสายลมเย็นเยือก พวกเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ก็เลือกโรงเรียน ถ้าพ่อของพวกเขายอมให้มานะนะ

แต่ตอนที่เบ็ตตีมาถึงเมื่อเดือนตุลาคมนั้น อากาศยังอบอุ่น พวกเด็กผู้ชายจอมป่วนจึงขาดเรียนกันเป็นประจำ ถ้าไม่ใช่เพราะเธอ โรงเรียนคงเป็นสถานที่ที่เงียบสงบ อย่างน้อยก็จนกระทั่งทุกสิ่ง พังทลายลงในเดือนพฤศจิกายนแสนเลวร้ายนั้น ที่ฉันถูกบีบให้ พูดโกหกออกมาเป็นรายการยาวเหยียด

ตอนนั้นฉันไม่รู้จะหาคำไหนมาอธิบายเบ็ตตีได้อย่างเหมาะสม หรือจะเรียกสิ่งที่ทำให้เธอแตกต่างจากเด็กคนอื่นที่โรงเรียนว่าอะไร เธอมาได้ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ดี เธอก็สอนให้เรารู้จักคำที่เราไม่เคย รู้มาก่อนหลายสิบคำเสียแล้ว เธอราดหมึกรดเสื้อสเวตเตอร์ของ เอมีลีนซุ่ม และเล่าให้เด็กเล็กๆ ฟังว่าทารกมาจากไหน ซึ่งเป็น เรื่องที่ฉันเพิ่งรู้จากย่าเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้วตอนลูกว้าวเกิด สำหรับ ฉัน การเรียนรู้เกี่ยวกับทารกคือเรื่องอ่อนโยน ย่าอธิบายอย่าง นุ่มนวลและมีอารมณ์ขันของคนที่ทำให้กำเนิดลูกมาสองสามคนแล้ว และทุกคนเกิดบนเตียงที่ยายังคงนอนคู่กับปู่ แต่สำหรับเด็กที่เล็ก ที่สุดในโรงเรียน เรื่องนี้ไม่อ่อนโยน เบ็ตตีเล่าอย่างโหดร้าย เธอ ทำให้เด็ก ๆ กลัวแทบแย่ ที่เลวร้ายที่สุดคือเธอบอกพวกเขาว่าถ้าไป ฟ้องพ่อแม่ หลังเลิกเรียนเธอจะตามพวกเขาเข้าป่า แล้วทุบตี เหมือนที่ทำกับฉัน บางทีอาจฆ่าพวกเขาเสีย และเด็กพวกนั้นก็เชื่อ เธอ ฉันก็เช่นกัน

ฉันอาจขู่พวกน้องชายวันละนับสิบครั้งได้ว่าจะฆ่าเสียให้ตาย

หรือตัดแขนตัดขา แต่น้องๆ ก็จะมีหัวเราะแล้วแลบลิ้นปลิ้นตาใส่
ทว่าพอเบ็ดดีแค่มอง พวกเขาจะถึงขั้นเข้าอ่อน ดังนั้น น้องก็อาจ
ช่วยอะไรไม่ได้มากหากวันนั้นพวกเขาอยู่กับฉันในวูล์ฟฮอลโลว์
ตอนที่เบ็ดดีก้าวออกจากหลังต้นไม้มายืนขวางฉันอยู่ตรงทางเดิน

สมัยที่ฉันยังตัวเล็กกว่านี้ ฉันถามปู่ว่า ชื่อวูล์ฟฮอลโลว์มีที่มา
จากไหน

“เคยมีคนชุดหลุมลึก^๒ สำหรับดักหมาป่า^๓ ที่นั่น” ปู่ตอบ

ปู่เป็นหนึ่งในพวกเราแปดคนที่อาศัยอยู่ด้วยกัน ณ บ้านไร่
ที่เป็นของครอบครัวเรามาหนึ่งร้อยปีแล้ว คนสามรุ่นอยู่ร่วมชายคา
เดียวกันหลังจากเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนทั้งประเทศต้อง
รัดเข็มขัด ไร่ของเราจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการใช้ชีวิตมากที่สุด
วันนี้ สงครามโลกครั้งที่สองกำลังลุกลาม หลายคนจึงปลูกพืชผัก
สวนครัวเพื่อชัยชนะ^๔ สำหรับเป็นอาหารเลี้ยงตนเอง แต่ไร่ของเรา
ทั้งไร่เป็นสวนเพื่อชัยชนะขนาดยักษ์ที่ปู่ใช้เวลาดูแลมาทั้งชีวิต

ปู่เป็นผู้ชายจริงจัง ผู้พูดความจริงกับฉันเสมอ ฉันไม่ได้อยาก
ไต่ขึ้นเสมอไปหรอกนะ แต่บางครั้งก็ขอฟังอยู่ดี เช่น ตอนที่ฉัน

^๒ Hollow

^๓ Wolf

^๔ ประเทศผู้เข้าร่วมสงครามโลกทั้งสองครั้งรณรงค์ให้พลเรือนใน
แนวหลังปลูกพืชผักสวนครัวในที่ดินของตนเองและของรัฐเพื่อป้องกัน
การขาดแคลนอาหาร เรียกสวนครัวนี้ว่า Victory Garden

ถามปู้ว่าวุล์ฟฮอลโลว์ได้ซื้อนี้มาได้อย่างไร ปู้ก็เล่าให้ฟัง แม่ตอนนั้น
ฉันอายุแค่แปดขวบก็ตาม

ปู้นั่งบนเก้าอี้ใกล้ๆเตาในครัว วางข้อศอกบนเข่า มือห้อย
ลงจากข้อมือใหญ่ๆนั้น เท้าสืซิดพร้อมจะสวมรองเท้าบูตแล้ว
ในช่วงเวลาอื่นของปี ปู้จะดูเหมือนหนุ่มกว่านี้และหย่นตาแจ่มใส
แต่เช้าวันนั้น แม่จะเป็นเพียงเดือนมิถุนายน ปู้ก็ดูหมดริ้วหมดแรง
หน้าผากด้านบนซีดพอกๆกับสีเท้า แต่จมูกและแก้มเป็นสีน้ำตาล
เหมือนมือและแขน ขึ้นไปถึงตรงที่พับแขนเสื้อไว้ ฉันรู้ว่าปู้เหนื่อยล้า
แค่ไหนทั้งที่ปู้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันนั่งอยู่ในที่ร่ม ทำงาน
เล็กๆน้อยๆ

“พวกเขาจับหมาป่าไปเพื่ออะไรคะ” เราเรียนหมาป่าไม่ได้
เอามาเทียบคันไถหรือกินเป็นอาหารคำก็ได้ ฉันไม่คิดว่าได้นะ

“เพื่อต่อไปจะได้ไม่มีมันอยู่แถวนี้มากนักล่ะ”

ปู้ไม่ได้มองฉัน แต่มองมือตัวเอง แม่มือปู้จะแข็งเหมือน
หนังสัตว์ แต่โคนนิ้วโป้งแต่ละข้างก็มีแผลเลือดซึมออกมาจากการ
ช่วยพ่อฉันทำไร่

“มันกินไก่หรือคะ” ฉันถาม บางครั้งตอนเช้าฉันก็ตื่นขึ้น
เพราะเสียงแม่เอ็ดตะโรไล่หมาจิ้งจอกที่ขุดดินเข้าไปในเล้าไก่ ฉัน
ไม่แน่ใจนักว่าแม่จะถึงขั้นตามล่าหมาป่าหรือเปล่า

“หลายเรื่องเลย” ปู้ยึดตัวขึ้นนั่งตรงๆแล้วยึดตา “ตอนนั้น
ไม่มีใครมากพอจะล่าหมาป่าอีกต่อไป พวกมันชักจะกล้าเกิน และมี
เยอะเกินไปด้วย”

ฉันคิดถึงหลุมที่มีหมาป่าเต็มไปด้วยหมด

“พวกเขาฆ่ามันหลังจากดักมันลงหลุมเหรอดคะ”

ปู่ถอนหายใจ “ยิ่งมัน แล้วตัดหูมาขึ้นเงินค่าหัว คู่ละสามดอลลาร์”

“หูเนี่ยนะ ถ้ามันมีลูก พวกเขาจะเลี้ยงมันไว้ไหมคะ”

ปู่หัวเราะเสียงไม่ดังนัก แค่ว่าไหล่ขยับขึ้นลงสองสามครั้ง “หลานคิดว่าหมาป่าจะเข้ากับหมาบ้านได้เหร้อ”

ไร่ของเราเลี้ยงหมาไว้หลายตัวเสมอ ฉันนึกภาพไว้ที่ไม่มีหมาหูกเจ็ดตัววิ่งไปมาไม่ออกเลย นานๆทีจะมีตัวหนึ่งหายไป แต่สักพักเดียวอีกตัวก็เข้ามาแทนแล้ว

“แต่พวกเขาก็เลี้ยงลูกหมาป่าได้ ถูกไหมคะ แล้วฝึกให้เชื่อเป็นหมาบ้าน”

ปู่ดึงสายรั้งกางเกงขึ้นคล้องไหล่ แล้วเริ่มสวมถุงเท้า “หมาป่าไม่ใช่หมาบ้าน และจะไม่มีวันเป็นหมาบ้านด้วย” ปู่พูด “ไม่ว่าจะเลี้ยงยังไง”

พอสวมรองเท้าบู๊ตและผูกเชือกเสร็จ ปู่ก็ยืนขึ้น วางมือใหญ่ๆข้างหนึ่งบนหัวฉัน “พวกเขาฆ่าลูกหมาป่าด้วย แอนนาเบลล์ ไม่ได้คิดมากเลยด้วยซ้ำ ลืมไปแล้วเหร้อว่าหลานไม่เห็นจะทุกข์ร้อนอะไรเลยตอนปู่กระที่บลูกงูคอปเปอร์เฮดเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว”

ร่างงูกลายเป็นรอยรองเท้าบู๊ตของปู่ ราวกับตัวมันเป็นดินเหนียว

“กึ่งงูคอปเปอร์เฮดมีพิษนี่คะ” ฉันแย้ง “มันต่างกัน”

“กับงูมันไม่ต่างเหร้อ” ปู่บอก “หรือกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างมันก็เหอะ”

บทที่สอง

ฉันคิดถึงเรื่องงูนั้นตอนที่ยืนอยู่บนทางเดินออกจากกูล์ฟฮอลล์
เบ็ตตี้รออยู่ข้างหน้า ฉันชนหัวลุกขึ้นมาเลย รู้สึกเหมือนเป็นญาติ
ห่างๆ กับหมาป่าที่ตายตรงนี้ เบ็ตตี้สวมชุดกระโปรงลายตาราง
กับเสื้อเวสเตอร์สีฟ้าที่เข้ากันกับสีดวงตา ใส่รองเท้าหนังสีดำ
รวบผมสีทองไปด้านหลังเป็นหางม้า มองรวมๆ เธอดูไม่มีพิษสง
อะไรนะ ยกเว้นสีหน้า

ฉันหยุดตอนที่อยู่ห่างจากเธอสิบฟุต

“ไ้ เบ็ตตี้” ฉันทัก จับหนังสือที่แขนขวาออกไว้นั่น
หนังสือประวัติศาสตร์เล่มเก่าแก่มากเกินไปจนในเนื้อหาอย่างไม่นับ
เอริโซนาเป็นรัฐเลยด้วยซ้ำ หนังสือหนักพอสมควร ฉันคิดว่า
ไม่แน่นะ หากเธอเข้ามาใกล้เกินไป ฉันจะขว้างหนังสือใส่เธอ
ส่วนกล่องอาหารฉันไม่หนักพอจะทำอะไรได้ แต่มือซ้ายก็แกว่ง
มันเล็กน้อย พอให้เธอเห็นว่าฉันไม่ได้ไร้อาวุธเสียทีเดียว

“แอนนาเบลล์นี่เป็นชื่อประเภทไหนกัน” เสียงเธอดำเกือบเหมือนเสียงเด็กผู้ชาย เธอจ้องฉันเขม็ง ก้มหัวลงเหมือนหมาที่กำลังคิดว่าจะกัดดีไหม เธอยิ้มนิดๆ ทั้งแขนลงข้างลำตัว เอียงศีรษะไปด้านหนึ่ง

ฉันยกไหล่ “ไม่รู้ชื่อตัวเองจัดเป็นชื่อประเภทไหน

“แกเป็นเด็กกรวย” เธอพูด “มันเป็นชื่อของเด็กกรวย”

ฉันหันกลับไปมองข้างหลังว่ามีใครอยู่บนทางเดินอีกไหม คนที่รายนะ

“เธอคิดว่าฉันรวยเหรอ” ฉันไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองนี่จัดเป็นคนรวยได้ แม้ครอบครัวฉันจะเป็นครอบครัวเก่าแก่ที่เคยบริจาคที่ดินให้โบสถ์และโรงเรียนแล้วยังเหลือที่ดินสำหรับทำไร่อีกมาก พอสมควรก็ตาม บรรพบุรุษของฉันฝังอยู่ที่ใต้แผ่นจารึกที่ดีที่สุดในสุสาน และความจริง บ้านเราก็ใหญ่พอจะให้คนสามรุ่นอาศัยอยู่ด้วยกันได้ แม้จะแออัดสักหน่อยก็เถอะ เรามีน้ำประปา สองปีก่อนหน้านี้ มีสเตอร์โรสเวลต์ต่อไฟฟ้าให้เราใช้ และเรามีเงินเดินสายไฟในบ้าน เรามีโทรทัศน์ติดตั้งบนผนังห้องนั่งเล่น ซึ่งเรายังมองว่ามันเป็นสิ่งมหัศจรรย์อยู่เลย นอกเหนือจากนี้เราไปกินอาหารกันที่ร้านแลงคัสเตอร์ในโซวิกิลีย์ อาจจะปีละสองครั้ง แต่ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือส้วมในบ้านที่พ่อแม่ฉันเพิ่งติดตั้งเมื่อไม่นานมานี้ เพราะปู่ย่าอายุมากจนสมควรจะได้ใช้มัน แต่เราไม่รวยหรอก

“หน้าต่างบ้านแกสีม่วง” เบ็ตตีบอก

ฉันไม่รู้ว่าเบ็ตตีพูดถึงอะไร จนกระทั่งนึกขึ้นได้ว่าหน้าต่างโถงหน้าบ้านเรามีกระจกสีม่วง ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันรักที่สุดอย่างหนึ่ง

ในบ้านนี้ หน้าต่างสีม่วง หน้าจั่ว และหลังคากระเบื้องหินชนวนที่ดูเหมือนชนนกลีเงิน เตาผิงขนาดใหญ่ในทุกห้อง และบานหน้าต่างที่สูงเท่าประตู

“อย่าเล่าให้ฉันฟังเรื่องหน้าต่างสีม่วงบ้านแก” เบ็ตตีบอก “ฉันไม่เคยได้ยินว่ามีหน้าต่างสีม่วงมาก่อน เว้นแต่ในโบสถ์หรือราชอาณาจักร ไม่มีใครมีหน้าต่างสีม่วงหรอกถ้าไม่รวยจริง”

ฉันไม่รู้จะพูดอะไร ฉันจึงไม่พูดอะไร

เบ็ตตีหยิบท่อนไม้ขึ้นมาจากริมทางเดิน แม้เป็นไม้แห้ง แต่จากท่าทางที่เธอถือ ฉันบอกได้เลยว่าท่อนไม้นั้นยังหนักอยู่

“พรุ่งนี้แกต้องเอาอะไรก็ได้มาให้ฉัน ไม่งั้นฉันจะพาต๋องด้วยไม่ว่าท่อนี้”

เธอพูดเรียบๆ จนฉันคิดว่าพูดเล่น แต่เมื่อเธอก้าวเข้ามาหาอีกก้าว ฉันก็รู้สึกร้อนผ่าวและหัวใจเต้นตุบตาม

“อะไรล่ะ” ฉันถาม นึกภาพตัวเองลากหน้าต่างสีม่วงผ่านป่ามา

“อะไรก็ได้ที่แกมี”

ฉันมีไม่มากนักหรอก แค่กระปุกออมสินกับเหรียญ เหรียญซิลเวอร์ดอลลาร์ และหนังสือ นวมสวมมือขนบีเวอร์ที่ปู่เคยทำให้ย่า ซึ่งพอเก่าแล้วยากี่ให้ฉันมาอีกที คอเสื้อลายลูกไม้ที่ฉันใช้ติดชุดไปโบสถ์ ถุงมือผ้าฝ้ายที่ตอนนี้เล็กเกินกว่าจะใส่ได้แล้ว และกระดุมเงินสำหรับติดเสื้อเวสต์เตอร์ที่ฉันยืมมาจากปาลิสิ แล้วปาก็ไม่ได้ถามถึงเลยตั้งแต่นั้นมา

ฉันทำบัญชีทรัพย์สินชิ้นมาในหัวอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่เชื่อว่าต้องให้อะไรเบ็ตตีจนกระทั่งเธอพูดต่อ “ถ้าแกไม่มา ฉันจะรอ

พวกน้องชายแกล่”

น้องชายฉันเป็นเด็กแกร่งตัวน้อยๆ แต่ตัวเล็กกว่าฉัน และ
เป็นหน้าที่ที่ฉันต้องดูแลน้อง

ฉันไม่ได้พูดอะไรขณะเบ็ตตีวางไม้ท่อนนั้นพืงต้นไม้ แล้ว
เดินจากฉันไปตามทาง “และอย่าบอกเรื่องนี้กับใครเขียว ไม่งั้น
ฉันจะใช้หินทุบเจ้าตัวเล็ก” เจมส์ เธอหมายถึงเจมส์ เจ้าตัวเล็ก

ฉันรอนจนเธอหลับสายตาไปจึงหายใจได้ตามเดิม พลังคิดว่า
การถูกไม้ฟาดจะรู้สึกอย่างไร

หนึ่งปีก่อนหน้านี้ เฮนรีโยนเห็ดพิษขนาดเท่าจานใส่ฉัน
ฉันถอยหลบแล้วสะดุดหมอล้มจนแขนหัก ฉันถูกไฟลวกสองครั้ง
เหยียบไบจอบจนด้ามกระดกขึ้นมาตีหน้าผาก ข้อเท้าเคล็ดเพราะ
ตกโพรงตัวกราวนด์ฮ็อก แทบไม่เหลืออะไรให้ทำร้ายร่างกายฉัน
ได้อีก ตลอดเวลาสิบเอ็ดปีบนโลกนี้ ฉันเจ็บตัวมากพอจะรู้ว่
การถูกตีด้วยท่อนไม้นั้นฆ่าฉันไม่ได้หรอก

กระนั้นก็เถอะ พอเดินผ่านไม้ท่อนที่เบ็ตตีเลือกไว้ ฉันก็
เหวี่ยงมันเข้าไปในป่าให้ไกลที่สุดเท่าที่ทำได้ แถวนั้นยังมีไม้ท่อนอื่น
อีกมากมาย แต่ฉันรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยเมื่อได้โยนมันไปให้พ้นมือเธอ

ขณะเดินย่ำซ่าๆ ไปตามทางเดิน ฉันก็คิดได้ว่าเบ็ตตีจะ
ไม่ตามเล่นเกมเฮนรีหรือเจมส์จนกว่าเธอจะลองใจฉันก่อน ดังนั้น
ฉันจะรอดูว่าเธอเป็นพวกดีแต่เท่าหรือเป็นพวกกตัญญู ก่อนบอก
พ่อแม่เรื่องใดก็ตามที่อาจทำให้เบ็ตตีโกรธมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้
แต่ฉันสารภาพเลยว่าฉันกลัวแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ในชีวิตนี้ฉันไม่เคยรู้สึกกลัวอะไรจริงๆ ยกเว้นสงคราม...ที่อาจยังคงปะทุอยู่ตอนที่พวกน้องชายฉันโตพอจะไปรบกับนาซี...แม่หนุ่มๆ ชาวโรมักได้รับการยกเว้น แม่เมื่อถึงเวลานั้นต้องมีผู้ชนะแล้วก็ตาม ฉันยังกลัวด้วยว่า---ใครจะชนะ ใครจะแพ้

พวกเรา เด็กผู้หญิงในชมรม ๔-เอช^๔ เย็บธงสำหรับแขวนในโบสถ์ ทุกครั้งที่มิชชาเมืองไปรบจะมีการเติมดาวสีน้ำเงินลงไป เมื่อมีผู้เสียชีวิต เราก็กู้เปลี่ยนดาวสีน้ำเงินเป็นดาวสีทอง ถึงตอนนี้มีสีทองแค่สองดวง แต่ฉันได้ไปร่วมพิธีศพและก็รู้ว่า สงครามครั้งนี้ไม่มีคำว่า“แค่”หรอก

ตอนเย็นหลังจากล้างจานมือเย็นเสร็จแล้ว บางครั้งฉันมานั่งร่วมวงฟังวิทยุกับพวกผู้ใหญ่ เมื่อมีข่าวจะไม่มีใครพูดอะไร แม่ก้มหน้าฟัง กุมมือกันไว้และยังคงสวมเสื้อผ้าที่ยังปะชุนไม่เสร็จ รายการเสวนาเป็นเรื่องค่ายกักกัน ซึ่งตอนแรกฉันคิดว่าหมายถึงสถานที่ที่ผู้คนถูกกักไว้ให้ใช้สมาธิคิดไตร่ตรอง

“พ่อก็อยากให้เป็นอย่างนั้น” พ่อว่า “แต่มันไม่ใช่ นะสิ แอนนาเบลล์ มันคือคุกไว้ขังคนที่ฮิตเลอร์ไม่ชอบ”

ฉันคิดแทบไม่ออกเลยว่าทำไมฮิตเลอร์จึงไม่ชอบคนมากมายขนาดนั้น

“แล้วเขาชอบใครคะ” ฉันถาม

พ่อครุ่นคิดคำตอบ “คนที่มีผมสีทองกับตาสีฟ้า” พ่อตอบ

^๔ 4-H เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนาเยาวชน ตัวเอชทั้งสี่แทน Head, Heart, Hands และ Health

นี่ทำให้ฉันดีใจที่มีผมสีน้ำตาล ดวงตาสีน้ำตาลด้วย

เราฟังข่าวระเบิดและเรือดำน้ำ ยัมให้ประกาศที่ว่าฝ่าย
สัมพันธมิตรใกล้ยึดอิตาลีคืนมาได้แล้ว และกังวลเรื่องอื่นๆที่เหลือ
“ไม่จำเป็นต้องกลัวหรอก แอนนาเบลล์” แม่เอ่ย พลาง
ลูบหลังฉัน

แต่ฉันกลัว

ฉันไม่ได้กลัวแม่หรอก ทั้งที่บางครั้งแม่อึดๆมาก แม่ลืมไป
แล้วว่าการแกว่งชิงช้าสูงขึ้นพาดให้ความรู้สึกอย่างไร ความรู้สึก
ที่หยุดใช้จอบเมื่อเห็นแนวว่ามีจะพอง ความรู้สึกจากการคาดหวังว่า
สิ่งต่างๆจะง่ายขึ้นกว่าที่เป็น แม่มีฉันตอนอายุสิบเจ็ด ส่วนปีที่
ฉันหัดโกหก แม่อายุเพียงยี่สิบแปด อายุไม่ได้มากไปกว่าเด็กสาว
เท่าไร แต่ต้องรับภาระดูแลคนสามรุ่น และทำงานบางอย่างในไร่
ด้วย แต่ถึงอย่างนั้น พ่อแม่อารมณ์เสียกับฉันถึงขีดสุด ฉันก็
ไม่กลัวแม่

ฉันไม่กลัวป้าลิลด้วย แม่ป้าอาจน่ากลัวขึ้นมาก็ได้ ป้าลิล
ตัวผอมสูง เป็นผู้หญิงขี้เหว่ ที่หากเป็นผู้ชายอาจดูหล่อเหลา ป้า
ใช้เวลาช่วงกลางวันทำงานเป็นพนักงานไปรษณีย์ ส่วนกลางคืน
ป้าจะสวดภาวนา อ่านคัมภีร์ไบเบิล และฝึกเดินรำบนพื้นที่เล็ก ๆ
ตรงปลายเตียง บางครั้งป้าก็ชวนฉันเข้าไปฟัง *ปีเตอร์กับหมาป่า* จาก
เครื่องเล่นแผ่นเสียงในห้องนอน บางครั้งป้าหยอดเหรียญเพนนี
ลงในกระปุกออมสินที่ให้ฉันมา แต่พินสีเหลี่ยมซีโตและครุฑ
อันแรงกล้าในพระผู้เป็นเจ้าของป้าทำให้ฉันกลัว

และมีหลายครั้ง ฉันกลัวหัวใจที่ไม่ค่อยดีของยาซึ่งบีบให้ยา

นั่งกระเียบถอยหลังขึ้นบันได...บางครั้งยากก็อ่อนแอและแก่ลงมากจริงๆ ไม่ใช่ผู้หญิงที่แข็งแรงและเก่งอย่างที่เคยเป็น เมื่อมีโอกาส ยากับฉันจะนั่งที่ชิงช้าบนระเบียงบ้าน เล่นเกมทายสิ่งของกัน ชี้ชวนกันดูผีเสื้อในสวนหน้าบ้าน หวังว่าจะเห็นไก่อไฟกระโจนออกมาจากป่าเพื่อขโมยเมล็ดพืชที่ยาโปรยไว้ให้พวกนกน้อยที่ส่งเสียงเจื้อยแจ้วทั้งหลาย ยารักนกพวกนั้น รักมัน แม้จะเป็นนกตัวเล็กๆ สีส้มๆ โดยเฉพาะพวกตัวเล็กๆ สีส้มๆ ยาไม่มีอะไรที่ทำให้ฉันกลัวได้เลย เว้นแต่ความคิดที่ว่ายาจะจากไปเร็วๆ นี้

แต่ฉันกลัวเรื่องนั้นเหมือนทุกคนในบ้าน

เบ็ตตี้เป็นคนที่ไม่กลัว และฉันตัดสินใจว่าจะต้องเป็นคนการาบเธอเอง หากทำได้ล่ะนะ ด้วยตัวฉันเอง

ทว่าสำหรับตอนนี้ ฉันแค่มีความสุขที่เธอไปเสียได้ ฉันเดินตามไปช้าๆ จนเบ็ตตี้ไม่อยู่ให้เห็นในสายตา เมื่อฉันออกมาพ้นแนวป่า ฉันเดินไปตามทุ่งที่ว่างเปล่า ซึ่งจะมีก็แค่รอยเท้าเธอที่ลึกและคมชัด บ่งบอกว่าเธอแบกภาระไว้มากกว่าที่เธอจะรับได้จริง